

Stanislav Komárek: Černý domeček

Vydal Petrov, Brno 2004, 236 stran

Druhý román biologa a historika věd Stanislava Komárka (nar. 1958) by si zasloužil delší recenzi, jak jsme to učinili loni v případě prozaického debutu *Oplštitova nádace*. Česká próza může být v každém případě ráda, že se v ní tento zvláštní zjev objevil, přestože jeho romány jsou především originálním pokračováním Komárkovy vědecké esejistiky (*Válka s mloky a jiné*): kdo ji zná, potvrdí, jak jsou podnětné a přitaž-

livé. Román *Černý domeček* je kronikou jihočeského maloměsta ve 20. století. Nemá ústředního hrdinu, nepotřebuje zápletku. Vypravěč s ironií vědce-všeznalce vytváří obrazy „obyčejného života“ v historii velké i malé, v geoprostoru Čech a po tažmo střední Evropy. Nad individuálními příběhy převládá nadosobní sled osudovosti, kterému vládne diktát plození a umírání, ergo zachování a pokračování života. Panuje bez ohledu na

ideologie, politiku, kulturu či jiné vnější „krámy“. Žít se zkrátka musí, a to je asi tak jediné, co se k tomu dá říci. Je ovšem nesmírně zajímavé tuto základní, v Čechách možná ještě silnější než jinde povinnost pozorovat a „přírodovědecky“ ji popisovat. Komárek to umí a píše s erudicí a s fabulátorskou chutí až předvádívou. Skvělá knížka o „českém osudu“, že ani není divu, že se v závěru autor neudržel a zapojil do ní osud vlastní. Ale vždyť on nás do své tlamy nakonec vtahuje všechny - ať sebou mlátíme, jak chceme.